

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf. III. 30.378/2015/7. szám

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Horváth Z. Péter Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Neizer Norbert ügyvéd, ügyvédi iroda címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) I. r., és felperes neve (felperes címe) II. r. felpereseknek - a Dr. Lendvay Attila Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Lendvay Attila ügyvéd, ügyvédi iroda címe) által képviselt alperes neve (Cg.05-02-..., alperes címe) alperes ellen 900 500 000 Ft és járulékai kártérítés megfizetése iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 2015. június 03. napján kelt 13.G.40.026/2015/13. számú ítélete ellen a felperesek 14. és 15. sorszámú fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - az alulírott napon megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyja.

Egyetemlegesen kötelezi a felpereseket, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessenek meg az alperesnek 3 556 000 (Hárommillió-ötszázötvenhatezer) Ft másodfokú perköltséget.

Az állam által előlegezett fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

Az I. és a II. rendű felperes 1994. október 15. napjától 1999. október 11., illetve 2004. október 6. napjáig volt a L-M. Részvénytársaság (volt Cg.01-10-..., ..., a továbbiakban: L: Rt.) vezető tisztségviselője.

A L. Rt. 2004. április 15. napján kölcsönszerződést kötött az alperes jogelődjével, a H. Takarékszövetkezettel, amely alapján az alperes jogelődje arra vállalt kötelezettséget, hogy 40 000 000 Ft kölcsönt nyújt a L. Rt. részére úgy, hogy a L. Rt. a kölcsönt 2004. április 15. - 30. napja között veheti igénybe. A L. Rt. ugyanakkor kötelezte magát arra, hogy a kölcsönösszeget - háromhavi BUBOR + 3%-nak megfelelő összegű ügyleti kamattal növelten - legkésőbb 2004. május 28. napjáig az alperes jogelődjének visszafizeti.

Egyéb biztosítékok mellett a felperesek a L. Rt.-nek a kölcsönszerződés alapján fennálló fizetési kötelezettsége teljesítéséért készfizető kezességet vállaltak.

Az alperes jogelődje a szerződés alapján 26 296 250 Ft kölcsönt folyósított a L. Rt. részére, a fennmaradó 13 703 749 Ft kölcsönösszeget azonban a L. Rt.-nek nem adta át.

A Fővárosi Bíróság Fpk.01-04-... szám alatt a L. Rt. fizetéseképtelenségét megállapította, a felszámolását elrendelte, felszámolóként a K-S. Kft-t (felszámolóbiztos: dr. Fné F.K.) jelölte ki. A felszámolás kezdő időpontja 2004. október 6. napja volt.

A felszámoló 2004. október 29. napján a II. r. felperest felhívta arra, hogy az 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) által a volt vezető tisztségviselők számára előírt kötelezettségeinek tegyen eleget. A II. r. felperes 2004. november 9. napján a felszámolónak bejelentette, hogy a L. Rt. 2002 októbere óta semmilyen tevékenységet nem végez, és ígéretet tett arra, hogy a tevékenységet záró mérleget elkészíti. Mindezt a II. r. felperes a 2005. február 17. napján megtartott hitelezői értekezleten azzal egészítette ki, hogy közölte: a L. Rt. vagyona csupán egy 2006. február 28. napján lejáró, a M. Rt. életvédelmi kerítéseinek használatára jogosultságot biztosító bérleti jogból áll. Miután azonban a felszámoló ezt a bérleti jogot a felszámolás során nem tudta értékesíteni, e jogosultság a hitelezők követeléseinek kielégítésére nem volt felhasználható.

A L. Rt. felszámolási eljárása 2007. április 17. napján jogerősen befejeződött, a L. Rt.-t 2007. május 22. napján a cégjegyzékből törölték.

A Nógrád Megyei Főügyészség 2007. május 30. napján B.../2005/43. ... szám alatt vádiratot nyújtott be a Nógrád Megyei Bírósághoz - egyebek mellett - a felperesekkel szemben is, őket különösen nagy értékre elkövetett sikkasztás büntetvével vádolva. A vádirat szerint az I. r. felperes, mint a L. Rt. gazdasági és kereskedelmi igazgatója, a II. r. felperes pedig, mint a L. Rt. vezérigazgatója az alperes jogelődjétől kapott 413 128 423 Ft kölcsönösszeg nagy részét a folyósítás után tagi kölcsönként felvették a L. Rt.-től, és ezen összeggel a sajátjukként rendelkeztek, azt nem fizették vissza e cég részére.

A Nógrád Megyei Bíróság a 2009. december 17. napján kelt 9.B.../2007/157. számú elsőfokú ítéletével mindkét felperest bűnösnek mondta ki egy-egy rendbeli folytatólagosan elkövetett hűtlen kezelés büntetvében, amely miatt mindkét felperest 5 év és 6 hónap börtönre, továbbá 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a 2011. június 30. napján kelt 3.Bf.../2010/20. számú végzésével az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra, újabb határozat hozatalára utasította.

A megismételt eljárásban a Balassagyarmati Törvényszék a 2013. augusztus 1. napján kelt 7.B.../2013/14. számú végzésével a felperesekkel szemben indult büntetőeljárást törvényes vád hiányában megszüntette. Ezt az elsőfokú végzést a Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a 2014. január 20. napján kelt 5.Bkf.../2013/3. számú végzésével helybenhagyta.

A felperesek keresetlevelüket az alperessel szemben az elsőfokú bíróságon 2015. február 16. napján terjesztették elő, amelyben arra kérték a bíróságot: a Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján kötelezze alperest arra, hogy fizessen meg felperesek, mint egyetemleges jogosultak részére 900 500 000 Ft-ot, valamint ezen összegnek 2004. október 6. napjától a kifizetés napjáig a Ptk. 301/A. §-a szerinti mértékű kamatát, továbbá a perköltséget.

A felperesek hivatkozása szerint az alperes a kártérítési igényük alapjául szolgáló jogellenes magatartása abban áll, hogy alperes jogelődje megszegte a L. Rt.-vel 2004. április 15. napján megkötött kölcsönszerződést, ugyanis 40 000 000 Ft helyett csupán 26 296 250 Ft kölcsönt biztosított a L. Rt.-nek.

A felperesek állították, hogy amennyiben az alperes jogelődje a fennmaradó 13 703 749 Ft-ot is kölcsönadta volna, akkor a L. Rt. felszámolása sem indult volna meg. A L. Rt. felszámolása folytán őket 900 500 000 Ft kár érte, amelyből 869 000 000 Ft a L. Rt. felperesek tulajdonát képező részvényeinek értéke; 31 500 000 Ft pedig azon munkabérek összege volt, amelyet a felszámolás alá került L. Rt. 2004. október 7. és 2007. május 22. napja között a felpereseknek elmulasztott megfizetni.

Alperes elsődlegesen a per megszüntetését - a Pp. 157. § a) és 130. § (1) bekezdés g) pontja alapján - arra hivatkozva kérte, hogy a pert nem a jogszabályban erre feljogosított személy indította meg, mivel a felperesek által érvényesített követelés nem őket, hanem a L. Rt.-t illeti meg, így ezen igényt a L. Rt. nevében kizárólag a felszámoló lett volna jogosult előterjeszteni.

Másodlagosan a kereset érdemben történő elutasítását a követelés elévülése miatt kérte. Álláspontja szerint az ötéves elévülési idő 2004. április 30. napján kezdődött meg, hiszen a L. Rt. felé ekkor vált esedékessé a 40 000 000 Ft kölcsönből az alperes jogelődje által át nem utalt rész, az elévülést pedig semmi sem szakította meg, és az nem is nyugodott, így nem volt ilyen joghatása a felperesekkel szemben indult büntetőeljárásnak sem, az ugyanis a felperesek jelen perben előterjesztett követelését nem érintette.

Harmadlagosan az alperes azért kérte a kereset érdemi elutasítását, mert nem állnak fenn a szerződésen kívül okozott kártérítési felelősségnek a Ptk. 339. §-a szerinti jogszabályi feltételei.

Az elsőfokú bíróság a felperesek keresetét elutasította. Egyetemlegesen kötelezte a felpereseket, hogy 15 nap alatt fizessenek meg alperesnek 7 620 000 Ft perköltséget. Megállapította, hogy az 1 500 000 Ft le nem rótt eljárási illetéket az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság a felperesek keresetlevele, a felek perbeli nyilatkozatai, a csatolt szerződések és egyéb okiratok alapján lényegében a fentieknek megfelelően állapította meg a tényállást.

Az elsőfokú bíróság (véltetően elírási hibából eredően) a L. Rt. és az alperes jogelődje közötti kölcsönszerződés dátumát az ítélet indokolása tényállási részében (indokolás 2. oldal, harmadik bekezdése) 2004. október 15. napjában jelölte meg, az ítéletábra az elírási hibát kijavította. [Arra, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet indokolása tényállási részében a kölcsönszerződés megkötésének időpontját elírásból jelölte meg tévesen, abból is következtetni lehet, hogy az ítélet további részében már a helyes időpontot tüntette fel (így a 3. oldal ötödik, 5. oldal negyedik bekezdésében is).]

Az elsőfokú bíróság a kölcsönszerződés biztosítékaként megjelölte az Országos Takarékszövetkezeti és Intézményvédelmi Alap (OTIVA) készfizető kezességvállalását, melyet az ítéletábra a tényállásból, mint szükségtelent, mellőzte.

A II. rendű felperesnek a felszámolóhoz intézett, 2004. november 9-i bejelentése tartalmaként rögzítette azt is, hogy a II. rendű felperes előadása szerint a L. Rt.-nek munkavállalója a felszámolás kezdő időpontjában nem volt. Ezt a megállapítást az ítéletábra (függetlenül attól, hogy a II. rendű felperes bejelentése ezt tartalmazta-e) szintén mint szükségtelent, mellőzte.

Az elsőfokú bíróság az alperes per megszüntetése iránti kérelmét alaptalan találta, mivel nincs olyan jogszabályi rendelkezés, amely a felperesek által indított kártérítési pertípus megindítására jogosult személyeket tételesen felsorolja. Az alperes ellenkérelmében - tartalma szerint (Pp. 3. § (2) bekezdése) - a felperesek keresetőségi jogát, aktív perbeli legitimációját vitatta, azonban a keresetőségi jognak a Pp. 3. § (1) bekezdése alapján történő vizsgálata már a per érdeméhez tartozó kérdés, így annak hiánya nem a per megszüntetését, hanem a kereset érdemi elutasítását eredményezhette.

Az elsőfokú bíróság ezért a felperesek keresetét érdemben vizsgálta, és azt az alábbiak miatt alaptalannak ítélte meg.

Az elsőfokú bíróság elsőként azt rögzítette, hogy a per kiemelt jelentőségű (Pp. 386/A. § (1) bekezdés a) pontja), ezért a Ptk. 339. § (1) bekezdése szerinti konjunktív feltételek, illetve az elévülés megszakadását, vagy nyugvását igazoló körülmények tekintetében a feleket a bizonyítási kötelezettségükről, a bizonyítandó tényekről, és a bizonyítási teherről nem volt kötelezettsége előzetesen tájékoztatni (Pp. 386/J. §).

Az elsőfokú bíróság a kártérítési igény érvényesítésének feltételei közül vizsgálta azt, hogy az alperes jogelődje a felperesekkel szemben jogellenes magatartást tanúsított-e. Álláspontja szerint a felperesek a saját szerződésen kívül keletkezett kártérítési követelésük alapjaként alperessel szemben nem hivatkozhattak arra, hogy alperes jogelődje a L. Rt.-vel megkötött kölcsönszerződést - 40 000 000 Ft helyett 26 296 250 Ft kölcsönt biztosításával - megszegte. A szerződésszegés ugyanis kizárólag a szerződést kötő személyek egymás közti viszonyában minősíthető kártérítési felelősséget megalapozó jogellenes magatartásként, azaz a szerződésszegésre, mint jogellenes magatartásra olyan személy nem hivatkozhat, aki az adott szerződésben félként nem vett részt.

Mivel pedig felperesek a kártérítési követelésük alapjaként más jogellenes magatartást nem jelöltek meg, az elsőfokú bíróság felperesek keresetét a kártérítés további jogszabályi feltételeinek vizsgálata nélkül elutasította, hiszen az alperes jogelődje a felperesekkel szemben kártérítési felelősséget megalapozó jogellenes magatartást nem tanúsított.

Az elsőfokú bíróság az alperes elévülési kifogását elfogadta. A felperesek által megjelölt kár legkésőbb a L. Rt. cégjegyzékből történt törlésekor, azaz 2007. május 22. napján bekövetkezett, hiszen a felperesek a részvényeiket ezen időpontban veszítették el, és a felpereseknek ekkor szűnt meg az a jogosultságuk is, hogy az esetleges munkabérigényüket a L. Rt.-vel szemben érvényesíthessék.

Mivel pedig a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékessé vált (Ptk. 360. § (1) bekezdése), a felperesek kártérítési követelésének ötéves elévülési idejét (Ptk. 324. § (1) és 326. § (1) bekezdése) ettől kell számítani.

Az elsőfokú bíróság jogi álláspontja szerint a felperesek az elévülés megszakadását, vagy nyugvását nem bizonyították, az alperes helyesen hivatkozott arra, hogy az elévülésre a felperesekkel szemben folyamatban volt büntetőeljárásnak semmilyen hatása nem volt. A büntetőeljárásban a vád tárgyát képező magatartás tekintetében a felperesek büntetőjogi felelősségéről kellett döntenie, azaz arról, hogy felperesek az alperes jogelődje által a L. Rt.-nek biztosított kölcsönöket tagi kölcsönként felvették, és azt a L. Rt. részére nem fizették.

vissza. Mindez azonban teljesen független volt attól, hogy felperesek érvényesítik-e az alperessel vagy jogelődjével szemben a részvényeik elvesztésével, és a munkabérük megfizetésének elmulasztásával okozati összefüggésben őket ért kárakat, vagy nem, ez utóbbi kártérítési követelést ugyanis ezen büntetőeljárás eredménye semmiképpen sem befolyásolhatta. Erre tekintettel e büntetőeljárás a Ptk. 327. § (1) bekezdése alapján nem szakította meg az elévülést. A felpereseket a büntetőeljárás abban sem akadályozhatta meg, hogy a 2007. május 22. napjától számított öt éven belül a kártérítési igényüket bírósági úton érvényesítsék, így a büntetőeljárás az elévülésnek a Ptk. 326. § (2) bekezdése alapján történő nyugvását sem eredményezte.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperesek kártérítési igénye elévült.

Az elsőfokú bíróság a perköltség megfizetésére a teljes pervesztes, egységes pertárs felpereseket egyetemlegesen kötelezte (Pp. 78. § (1), 82. § (1) bekezdése, 51. § a) pontja), figyelemmel arra is, hogy az ellenfél perköltségének megfizetése alól felperesek a költségmentességükre hivatkozással sem mentesülhettek (Pp. 86.§ (3) bekezdése).

Az elsőfokú bíróság a pernyertes alperes jogi képviselője munkadíjának összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján az R. 3. § (2) bekezdésének c) pontjában írt összegnél alacsonyabb mértékben, 6 000 000 Ft és általános forgalmi adót összegében (7 620 000 Ft-ban) állapította meg, figyelemmel arra, hogy a jogvitát az első tárgyaláson elbírált, és az alperes jogi képviselője egy hosszabb tartamú előkészítő iratot terjesztett elő. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az eljárás 1 500 000 Ft összegű le nem rótt illetékét a költségmentes felperesek helyett az állam viseli (6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (1) bekezdése, 14. §-a).

Az ítélet ellen a felperesek fellebbeztek. Fellebbezésükben elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását, másodlagosan az ítélet megváltoztatását, és az alperesnek a felperesek keresete szerinti marasztalását kérték.

A másodlagos fellebbezési kérelmet illetően bizonyítási eljárás lefolytatását kérték abban a tekintetben, hogy az alperes jogelődje az állított szerződésszegéssel megsértette a hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 203. § (1) bekezdésében és a Ptk. 523. § (1) bekezdésében foglalt kötelezettségeit, és ez a jogszabálysértés ok-okozati összefüggésben áll-e a felperesi kárral. Előadták, hogy amennyiben az ítélet tábla az elsődleges kérelmet teljesíti, kötelezze az elsőfokú bíróságot az indítványozott bizonyítási eljárás lefolytatására.

Eljárási szabálysértésként hivatkoztak arra, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 386/C. § (1) bekezdését, ugyanis elmulasztotta a tárgyalást a felperesek keresetlevelének benyújtását követő 60 napon belülre kitűzni, tekintettel arra, hogy a keresetlevelet 2015. február 16. napján nyújtották be, az elsőfokú bíróság a tárgyalást azonban csak 2015. május 20. napjára tűzte ki. Az elsőfokú bíróság kogens eljárási szabályt sértett meg. Ezzel szemben a bizonyítási teherre vonatkozó felhívás közlése vagy nem közlése diszpozitív, az elsőfokú bíróság döntésén alapuló. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság

jogszabálysértő mulasztása a felperesek tisztességes eljáráshoz való jogának biztosítását is sérti (Pp. 2. § (1) bekezdése), ugyanis a törvényszék „sem válogathat kedvére, hogy mikor alkalmazza a speciális szabályokat és mikor nem”. Az elsőfokú bíróság által hivatkozott Pp. 386/J. §-hoz fűzött kommentár is kimondja, hogy a tájékoztatás megadásának bírói mérlegelése a per hatékonyságának növelésére szolgál. Jelen esetben a bizonyítási kötelezettségre vonatkozó felhívás megtagadása csak akkor lehetett hatékony, ha az elsőfokú bíróság a keresetet elutasító ítélet meghozatalára törekedett, ugyanis felperesek a károkat összecsúszva meghatározták, és a 2015. május 20-i előkészítő iratukban a jogellenesség vonatkozásában nemcsak a szerződésszegésre, hanem az egyéb jogszabályok (Hpt. és Ptk.) megsértésére is hivatkoztak. Ennek ellenére az elsőfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy nem szükséges a bizonyítási kötelezettségre történő felhívással az esetleges eredményes felperesi bizonyítást elősegíteni, arra csak a keresetet elutasító ítéletben szükséges a felperesek terhére hivatkozni.

Nem vitatták, hogy a követelésük elévülésének kezdő időpontja 2007. május 22. napja volt. Állították azonban, hogy a követelésük elévülése megszakadt, mégpedig 2007. június 5. napján, és csak a büntetőeljárás jogerős lezárását követően, 2014 februárjában indult újra. Álláspontjuk szerint a Ptk. kommentárja kimondja, hogy az elévülést nem csupán a polgári peres eljárás szakíthatja meg, hanem a büntetőeljárás is.

Álláspontjuk szerint a kölcsönszerződés és az OTIVA által adott garanciális szerződés a büntetőeljárás alapvető kérdését képezte. Amennyiben ugyanis az OTIVA elnökének, Sz.A.-nak, vagy a felpereseknek a büntetőjogi felelősségét megállapították volna, akkor jogszerű is lehetett volna a kölcsön folyósításának megtagadása, hiszen az OTIVA úgy vállalt volna kezességet, hogy Sz.A. hűtlen kezelést követett volna el, a felperesek pedig kezesként egy sikasztott vagyontömeget ajánlottak fel, azaz a garanciák színlelték lettek volna, a kölcsönt nem biztosította volna semmi, amely alapot adott volna az alperesnek a folyósítás felfüggesztésére.

Mindez azonban a felperesek számára is csak a büntetőeljárás lezárulását követően derült ki, és ekkor vált bizonyossá, hogy az alperes szerződést segette, megszegte a Ptk. hivatkozott szabályát, és a Hpt.-t megsértve tájékoztatási kötelezettségét is elmulasztotta. Álláspontjuk szerint az elévülés azért is nyugodott, mert menthető oknak minősül, ha a károsult nincs tisztában a kártérítés tényállási elemeivel, vagyis a károkozó személyével, a kár bekövetkeztével, a károkozó magatartás és a bekövetkezett kár közötti okozati összefüggéssel, illetve a károkozó magatartás jogellenességével. E körben eseti döntésekre (EBH 1120/2004, BH 100/2000, BH 104/2005, BH 250/2005, BH 286/2005) hivatkoztak.

Vitatták az elsőfokú bíróságnak a kártérítés jogalapja tekintetében elfoglalt álláspontját is, hiszen a szerződésszegésen kívül más jogellenes magatartásra is hivatkoztak, megjelölték, hogy a szerződés nemcsak a Ptk. 314. §-ába, hanem a Hpt., a Ptk., valamint belső banki szabályzatokba is ütközik. Az alperes jogelődje azzal, hogy felfüggesztette a kölcsönszerződésben meghatározott összeg kifizetését úgy, hogy tudomással bírt arról, hogy a L. Zrt. ezzel fizetéseképtelen helyzetbe kerül, és még sem tájékoztatta őt, vagy annak részvényeseit, nem úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható lett volna. Az alperes magatartása a Hpt. 203. § (1) bekezdésébe ütközött, az alperes a tájékoztatási kötelezettségét elmulasztotta.

Az alperes magatartása sérti a Ptk. 523. § (1) bekezdését is, és a szerződésen kívüli károkozás előfeltétele a szerződésszegés, annak hiányában a peres felek között vélhetően

jogvita nem lenne. Az alperesi szerződésszegés a felperesek vagyoni viszonyaira is kihatással volt, a felperesek kárigényének alapja a jogszabálysértés. A tájékoztatási kötelezettség teljesítése esetén a felpereseknek, mint részvényeseknek - még a fizetéseképtelenség megállapítását megelőzően - lehetőségük lett volna egyéb alternatív finanszírozási források után kutatni.

A felperesek sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a Szegedi Ítéltábla Polgári Kollégiumának - általuk hivatkozott - 2/2005. (VI.17.) számú kollégiumi állásfoglalását. E szerint „önmagában az a körülmény, hogy a szerződéses jogviszony a gazdasági társaság és a harmadik személy között jött létre, elvileg nem zárja ki, hogy a harmadik személy magatartása - deliktális jogviszonyban - a gazdasági társaság tagjának magánvagyonában kárt okozzon”.

A felperesek álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a felpereseknek még csak lehetőséget sem adott a bizonyításra (arra még csak fel sem hívta őket).

A felperesek a perköltségben való marasztalásukat is vitatták, álláspontjuk szerint a Pp. 84. § (1) bekezdés b) pontja alapján az ellenérdekű fél perköltségének megfizetésére nem kötelezhetőek. Érvelésük el nem fogadása esetén kérték az IM rendelet alapján a lehető legalacsonyabb mértékűre csökkenteni a megítélt perköltséget az eljárás időtartamára és a felperesek vagyoni viszonyaira tekintettel.

Állították, hogy az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában a szerződéskötés időpontját tévesen rögzítette, a szerződés biztosítékainak felsorolása is hiányos, hiszen a felsoroltakon kívül a felek inkasszót is kikötöttek a L. Rt. pénzforgalmi számláira. Az ítélet tévesen rögzíti a felperes 2004. november 9-i nyilatkozatát, hiszen olyat nem állított, hogy a L. Rt-nek munkavállalói ne lettek volna, ezzel szemben a kereset mellékleteként a felperesek jövedelemigazolásukat csatolták, és indítványozták megkeresni az illetékes egészségbiztosítási pénztárat és adóhatóságot.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását, és a felpereseknek a másodfokú perköltsége viselésére kötelezését kérte.

Az alperesnek a Pp. 252. § (2) bekezdésére és a Kúria 1/2014. (VI.30.) PK véleményének 1. pontjára alapított álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem követett el lényeges eljárási szabálysértést, illetve a felperesek tisztességes eljáráshoz való jogát sem sértette, figyelemmel a Pp. 386/J. §-ára. Nem tekinthető szabálysértésnek, ha a bíró mérlegelésére bízott eljárási cselekménynél úgy dönt, hogy tájékoztatást nem ad, ezzel gyorsítva az eljárás lefolytatását, és lehetővé téve azt, hogy már az első tárgyaláson ítélet születhessen. Az alperes a tájékoztatási kötelezettség megsértésére alapított felperesi fellebbezési érvelés kapcsán az 1/2014. (VI.30.) PK vélemény 5. pontjára hivatkozott, állítva, hogy az elsőfokú bíróság ebben a tekintetben sem követett el eljárási szabálysértést.

Az alperes továbbra is vitatta, hogy a 2007. augusztus 7. napján benyújtott vádirat alapján indult büntetőeljárás ideje alatt a felpereseknek nem lett volna lehetőségük az igényérvényesítésre (eltekintve attól a tényről, hogy a felperesek perbeli legitimációval nem rendelkeznek), álláspontja szerint az igényérvényesítésre „a felszámolón keresztül” lehetőségük lett volna a felszámolási eljárás során is. Álláspontja szerint a Ptk. 327. § (1)

bekezdése szerinti elévülést megszakító tények közül egyik sem következett be, és a Ptk. 326. § (2) bekezdése alapján az elévülés nyugvása sem állapítható meg, a felperesek a büntetőeljárás alatt polgári igényt érvényesíthettek volna.

Vitatta azt, hogy a felperesek nem voltak tisztában a kártérítés tényállási elemeivel, hiszen már a felszámolási eljárás megindulásakor, a szerződés második részletének visszatartását követően sérelmezhatték volna az alperesi jogelőd általuk jogellenesnek tartott magatartását, ebben semmi sem akadályozta őket. Mindezek alapján a kártérítési igény elévülése a 2007. május 22. óta eltelt több mint 8 évben beállt, hiszen az igény törvényi keretek közötti érvényesítésére megvolt a lehetőség, azt semmi sem szakította meg vagy akadályozta.

Az alperes továbbra is fenntartotta azt az álláspontját, hogy a L. Rt. a kölcsönszerződés megkötésének időpontjában már fizetéseképtelen helyzetben volt, a visszatartott kölcsönrészlet sem fedezte volna a társaság hitelezői bejelentett követelését. Így a részlet kifizetése sem eredményezte volna a likviditási problémák leküzdését, ezáltal a vélt kár elkerülését.

Az alperes fenntartotta azt az álláspontját is, hogy a felpereseknek nincs keresetőségi joga. Az alperes - a felperesek által hivatkozott, a Szegedi Ítéltábla Polgári Kollégiumának 2/2005. (VI.17.) ajánlására hivatkozva - előadta, hogy a felperesek által hivatkozott Hpt. 203. § (1) és a Ptk. 523. § (1) bekezdése szerinti kötelezettségek is kontraktuális jellegű károkat alapoznak meg, amelynek érvényesítésére a társaság volt részvényesei nem rendelkeznek keresetőségi joggal. A tájékoztatási kötelezettség elmulasztása nem deliktuális felelősséget keletkeztet.

Az alperes továbbra is állította, hogy a felperesek a kártérítési igényük érvényesítésével összefüggésben sem a jogellenes magatartást, sem a kárt, sem az ok-okozati összefüggést nem bizonyították, így kárigényük alaptalan.

Az alperes a perköltség tekintetében is az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte, mivel az elsőfokú bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet szerint a jogi képviseleti munkadíjat csökkentette, ennek okát kifejtette, és helytállóan hivatkozott a Pp. 86. § (3) bekezdésére. A per kiemelt jelentőségére és a pertárgy értékére tekintettel álláspontja szerint az elsőfokú ítéletben megállapított ügyvédi munkadíj további csökkentése nem indokolt.

A felperesek az alperesi ellenkérelem ismeretében a fellebbezésüket kiegészítették azzal, hogy a L. Rt. és az alperesi jogelőd 1999-től folyamatos üzleti kapcsolatban állt egymással, és a hitelnyújtáson kívül tervben volt a L. Rt.-nek az ... Szövetség (O.) általi felvásárlása is. Ezt alátámasztja az, hogy közel 500 000 000 Ft kihelyezett hitel után az alperes továbbhitelezte a L. Rt.-t, annak ellenére, hogy 2004. januárjában a II. rendű felperes tájékoztatta az alperes akkori vezetőjét, Szné V.K.-t, a L. Zrt.-vel szemben benyújtott felszámolási kérelmekről, és az alperes által kihelyezett hitel meg nem térülésének veszélyéről.

A tájékoztatást követően az alperes képviselői (így különösen Szné V.K.) a felperesekkel együtt személyesen keresték fel dr. H. E.T.-t, a Fővárosi Bíróság bíróját, a L. Rt.-vel szembeni felszámolási eljárásokról történő tájékozódás érdekében. A II. rendű felperes a L. Rt. képviseletében eljárva a helyszínen az alperesi képviselőnek a felszámolás teljes

iratanyagába való betekintés biztosításának érdekében még egy kézzel írott hozzájáruló nyilatkozatot is adott.

A felperesek állították, hogy ezeknek a tényeknek a bizonyítására az elsőfokú eljárásban nem kerülhetett sor, így az ítélet hatályon kívül helyezése mellett kérték az elsőfokú bíróságnak arra való utasítását, hogy tanúként idézze meg dr. H. E. T.-t és Szné V.K.-t.

Állították, hogy a 2015. májusi tárgyaláson benyújtott felszámolási iratanyag alapján a felperesek kellő magyarázatot adtak annak alátámasztására, hogy a L. Rt. likviditási problémáit a szerződés alperes általi teljesítése megoldotta volna.

Állították, hogy a kölcsönszerződés megkötésének körülményei is eltértek a szokásos szerződési gyakorlattól, a szerződés biztosítéka az adós fedezetein túlmenően az O. 40 000 000 Ft-os garancialevele volt, melyet Szné V.K. személyesen hozott el a L. Rt. részére az ...-i központjából, ezt követően írták alá a felek a perbeli kölcsönszerződést, és történt intézkedés a kölcsön azonnali folyósításáról.

Az alperes akkori ügyvezetője a folyósítást követően végig felügyelte és intézte az általa is ismert felszámolási kérelmekben szereplő követelések átutalását. Az alperes a kölcsön felfüggesztésével meggátolta azt, hogy már csak a ...-i Önkormányzat iparüzési adóból eredő követelése kifizetésre kerüljön, így ennek a hitelezőnek a kérelmére vált a felszámolási eljárás elrendelése jogerőssé, és került a L. Rt. felszámolás alá.

Az alperes egyébként a későbbi jogsértést megelőzően fedezet-kiegészítésként bevonta a L. Rt. teljes részvénycsomagját is, így a felpereseknek még csak arra sem volt lehetőségük, hogy a részvényeiket értékesítsék, így ne szenvedjenek kárt.

A felperesek a büntetőeljárással és az elévüléssel összefüggésben hivatkoztak arra, hogy a L. Zrt. igényérvényesítésének elmulasztása nem változtat az alperes jogsértő eljárásán, mellyel nemcsak a L. Rt.-nek, de a felpereseknek is kárt okozott.

Állították, hogy nem várható el a büntetőeljárás alá vont és első fokon öt év hat hónapra elítélt személytől, hogy még ő támasszon igényeket a feljelentő, illetve a sértettel szemben, így a felperesek nem indokolatlanul késlekedtek az igényérvényesítéssel, de lehetőségük arra valójában csak a büntetőeljárás 2014. februári megszüntetését követően volt.

Állították, hogy az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértése abban nyilvánult meg, hogy a kiemelt jelentőségű perek szabályainak betartását a felperesekre nézve elvárja, magára nézve pedig nem, hiszen a törvényi határidőn belül a tárgyalást nem tűzte ki.

A fellebbezés alaptalan.

Az ítélet tábla a fenti pontosítással az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást ítélezése alapjául elfogadta, további bizonyítási eljárás lefolytatását szükségtelennek találta, illetve, bár a felperesek eredetileg az írásban benyújtott fellebbezésükben „bizonyítás szükségességét” állították, azonban ténylegesen erre irányuló indítványt nem terjesztettek elő, hanem az alperes jogelődje általuk állított szerződésszegésének további jogalapi vizsgálatát igényelték.

A felperesek fellebbezésükben - további bizonyítás szükségessége mellett és annak figyelembe vételével a tényállás kiegészítése iránti kérelmükön kívül - a fentiekben állították, hogy az elsőfokú bíróság ítélete tényállási része ténybeli tévedéseket tartalmaz. Az ítéletábra erre figyelemmel pontosította a szerződéskötés dátumát, és a két további kiegészíteni kért, illetve vitatott megállapítást mint szükségtelent, mellőzte.

Az ítéletábra a felperesek által állított eljárási szabálysértésre tekintettel elsődlegesen azt vizsgálta, hogy az elsőfokú eljárás során megállapítható-e olyan lényeges eljárási szabálysértés, mely a polgári perrendtartásról szóló többször módosított 1952. évi III. törvény (Pp.) 252. § (2) bekezdése alapján mellőzhetetlenné teszi az elsőfokú bíróság ítélete hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását.

A felperesek álláspontjától eltérően az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértést nem követett el.

A felperesek a tárgyalás kitűzésével összefüggésben kizárólag a Pp. 386/C. § (1) bekezdésének második mondata első tagmondatát hívták fel, a törvényi rendelkezés teljes szövege azonban az alábbi:

A kiemelt jelentőségű perekben a bíróság a keresetlevelet nyomban, de legkésőbb a bírósághoz érkezéstől számított nyolc napon belül megvizsgálja annak megállapítása érdekében, hogy nem kell-e azt a félnek hiánypótlásra visszaadni (95. §), nincs-e helye az ügy áttételének (129. §), illetőleg a keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasításának (130. §), és a szükséges intézkedéseket megteszi. A bíróság a keresetlevél érkezésétől számított 60 napon belülre köteles a per első tárgyalását kitűzni, kivéve, ha a törvény a határidő kezdő időpontját illetően korábbi időpontot határoz meg. A tárgyalási időpontra vonatkozó rendelkezéseket nem kell alkalmazni, ha a fél részére a tárgyalásra szóló idézést külföldre kell kézbesíteni és a kézbesítéshez szükséges idő a tárgyalás határidőn belüli megtartását nem teszi lehetővé (Pp. 386/C. § (1) bekezdése).

A felperesek a keresetlevelüket az elsőfokú bírósághoz 2015. február 16. napján nyújtották be. Az elsőfokú bíróság - a Pp. 386/C. § (1) bekezdés első mondata szerinti kötelezettségének eleget téve - 2015. február 23. napján kelt végzésével a felperesek költségmentesség engedélyezése iránti kérelmének érdemi elbírálása érdekében a felperesi jogi képviselő felé hiánypótló felhívást intézett.

A felperesi jogi képviselő a 3. sorszámú beadványát 2015. március 13. napján nyújtotta be. Az elsőfokú bíróság a 2015. március 18. napján kelt 4. sorszámú végzésével (szintén a költségmentesség engedélyezése iránti kérelem érdemi elbírálása érdekében) a felperesek felé további hiánypótló felhívást intézett. A felhívásra a felperesek 2015. március 27. napján az 5. sorszám alatt iktatott beadványukat nyújtották be.

Az elsőfokú bíróság ennek ismeretében a 2015. április 1. napján kelt 6/I. sorszámú végzésével a felperesek részére személyes költségmentességet engedélyezett, a 6/II. sorszámú végzésével tájékoztatta a peres feleket a kötelező jogi képviselőről, a 6/III. sorszámú végzésével pedig 2015. május 20. napjára az első tárgyalást kitűzte.

A Pp. 386/C. § (1) bekezdésének második mondata szerinti, az első tárgyalás 60 napon belülre történő kitűzésének kötelezettsége csak az érdemi vizsgálatra alkalmas keresetlevél

benyújtásának időpontjától számítható, ezt pedig jelen esetben (mivel az érdemi vizsgálatot megelőzően el kellett bírálni a felperesek személyes költségmentesség engedélyezése iránti kérelmét) nem a keresetlevél benyújtásától, hanem 2015. március 27. napjától kell figyelembe venni, hiszen a Pp. 95. § (5) bekezdése szerint, ha a fél a beadvány hiányát a kitűzött határidő alatt pótolja, a beadványt úgy kell tekinteni, mintha már eredetileg is helyesen adta volna be.

Erre tekintettel pedig a 2015. március 27. napján benyújtott beadvány figyelembe vételével a 60 napos határidő 2015. május 26. napján járt le, az elsőfokú bíróság pedig 2015. május 20. napjára az első tárgyalást kitűzte.

Megjegyzi az ítélet tábla, hogy amennyiben az elsőfokú bíróság a 60 napos kitűzési határidőt nem tartotta volna be, ez lényeges eljárási szabálysértésnek - az alperes fellebbezési ellenkérelmében hivatkozottakkal egyezően - egyébként sem minősülne.

A felperesek a Pp. 386/J. §-ára hivatkozva a Pp. 2. § (1) bekezdése szerinti tisztességes eljárás lefolytatásához fűződő jogaik sérelmére is alaptalanul hivatkoztak.

A Pp. 386/J. §-a szerint a kiemelt jelentőségű perekben a bíróság nem köteles a jogvita eldöntése érdekében a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeiről a feleket előzetesen tájékoztatni.

Ezt a rendelkezést az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta.

Ehhez a rendelkezéshez fűzött kommentár szerint: „Miután a § akként fogalmaz, hogy a bíróság nem köteles eleget tenni a tájékoztatási kötelezettségének, a bíróság akkor jár el helyesen, ha eleget tesz a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglalt kötelezettségnek, ha megítélése szerint a bizonyító fél nincs kellőképpen tisztában bizonyítási kötelezettsége tartalmával, különösen akkor, ha ezzel, a per ésszerű időn belül történő befejezését is előmozdítja, amely e perekben különösen fontos célként fogalmazódik meg.”

A felpereseknek az elsőfokú eljárás során és a fellebbezésükben is előadott érvelésére is figyelemmel egyértelműen megállapítható, hogy a felperesek tisztában voltak azzal, hogy a bizonyítási kötelezettség a kártérítési felelősség megállapításához mely körben terheli őket, illetve abban a tekintetben is, hogy az elévülés megszakadását vagy nyugvását is ők kötelesek bizonyítani.

Az elsőfokú bíróság a felperesek tisztességes eljáráshoz való alapjogát nem sértette, a Pp. 386/J. §-át helyesen alkalmazta.

Mindezek figyelembe vételével az ítélet tábla érdemben vizsgálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét.

Ebben a körben elsődlegesnek tekintette azt, hogy az ítéletet a Pp. 253. § (3) bekezdésének I. fordulata alapján csak a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között (Pp. 247. §) vizsgálhatta felül.

Az elsőfokú bíróságnak az alperesi védekezést olyan sorrendiséggel kellett vizsgálnia, ahogy azt az alperes előterjesztette. Mivel az alperes fellebbezést vagy csatlakozó fellebbezést nem terjesztett elő, az alperes per megszüntetése iránti kérelmének elutasítására irányuló ítéleti döntés a másodfokú eljárásban irányadó volt. Az elsőfokú bíróság azzal, hogy érdemben vizsgálta a felperesek szerződésen kívül okozott kártérítés megfizetésére irányuló keresetét, lényegében abban a kérdésben is állást foglalt, hogy a

felperesek keresetösségi joggal, aktív perbeli legitimációval rendelkeznek. Szintén alperesi fellebbezés vagy csatlakozó fellebbezés hiányában az elsőfokú bíróságnak ez a megállapítása is irányadó volt.

A peres felek által hivatkozott, a Szegedi Ítéltábla Polgári Kollégiumának 2/2005. (VI.17.) számú kollégiumi állásfoglalására is figyelemmel annak az elvi lehetősége nem zárható ki, hogy a szerződésszegés, mint jogellenes magatartás a szerződésen kívül álló harmadik személy irányában is szerződésen kívüli károkozó magatartásnak minősülhet. Ennek azonban az ítéltábla álláspontja szerint különösebb jelentősége jelen ügyben nincs, mivel az elsődleges alperesi ellenkérelem aplotalansága folytán másodlagosan az elévülésre alapított alperesi védekezést kellett vizsgálni, csak ennek aplotalansága esetén azt, hogy a kártérítési igény érvényesítésének feltételei fennállnak-e, és ebben a tekintetben a felperesek bizonyítási kötelezettségüknek eleget tettek-e.

Az elsőfokú bíróság az elévülés megszakadása, illetve nyugvása kérdésében is helyesen foglalt állást. A felperesek fellebbezésükben olyan eseti döntésekre hivatkoztak, amelyek a Hepatitis C vírusfertőzés miatt károsultak igényérvényesítésével összefüggésben határozza meg azt, hogy az elévülés nyugvását eredményezheti, ha a károsult az egészségkárosodás okáról, a kártérítésre vagy kártalanításra köteles személyéről, az igényérvényesítéshez szükséges információkról mikor jutott teljeskörű információhoz. Ezzel kapcsolatos egészségkárosodás miatti vagyoni és nem vagyoni kártérítési igény a felperesek által a jelen peres eljárásban érvényesített igényvel párhuzamba nem vonható.

A felperesek tisztában voltak a kölcsönszerződéssel, annak biztosítékaival, az általuk állított szerződésszegő magatartással, a L. Rt. felszámolásának körülményeivel, az adós cégjegyzékből történő törlésének időpontjával. Az általuk állított szerződésszegő magatartás megítélésének kérdése nem az elévülés megszakításával vagy nyugvásával, hanem a kártérítési feltételek érdemi vizsgálatával van okozati összefüggésben.

Az elsőfokú bíróság álláspontjával egyezően a büntetőeljárás nem szakította meg az elévülést, illetőleg annak nyugvását sem eredményezte. A felperesek pedig olyan körülményt nem igazoltak, amely a Ptk. 327. § (1), illetve 326. § (2) bekezdése alapján az elévülés megszakítását vagy nyugvását egyébként eredményezhette volna.

Mivel az alperes elévülési kifogása alapos, a felperesek igényének elévülése megállapítható, szükségtelen annak vizsgálata, hogy az alperes jogelődje tanúsított-e jogellenes magatartást akár a L. Rt.-vel, akár a felperesekkel szemben, ezért szükségtelen a felperesek által állított jogellenes magatartásnak a Hpt. 203. § (1) bekezdése, illetve a Ptk. 523. § (1) bekezdése alapján történő vizsgálata is.

Az ítéltábla a felperesek fellebbezés-kiegészítésében és az alperesi fellebbezési ellenkérelemre tett észrevételükben előadott részben új tényállításokat és a bizonyítási indítványukat nem értékelhette. Az elévülés bekövetkezésének megállapítása kizárja a felperesek által az alperes terhére állított jogellenes magatartás érdemi vizsgálatát, másrészt pedig a felperesek ebben a kiegészítésben részben olyan tényekre hivatkoztak, amelyeket a kereseti kérelmük jogalapjául a korábbiakban nem is jelöltek meg, illetve az elévülés megállapítása szükségtelenné teszi további bizonyítási eljárás lefolytatását, függetlenül attól, hogy a felperesek egyébként azt - a Pp. 235. § (1) bekezdésére figyelemmel - elkésztett is terjesztették elő.

A felperesek alaptalanul igényelték a terhükre megállapított elsőfokú perköltség mellőzését vagy a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet szerinti „lehető legalacsonyabb mértékűre” történő csökkentését. Az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta a Pp. 86. § (3) bekezdését, mivel a költségmentesség nem érinti az ellenfél javára megítélt perköltségek megtérítésének kötelezettségét. A pertárgy értéke 900 500 000 Ft, így a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés c) pontja alapján megállapítható ügyvédi munkadíj nettó összege minimum 1 100 000, maximum 11 205 000 Ft.

Az IM rendelet 3. § (6) bekezdése szerint a munkadíj megállapítása során a munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A bíróság a munkadíjat - különösen az ügy bonyolultsága esetén - a (2)-(5) bekezdésben meghatározott összegnél magasabb összegben is megállapíthatja. A bíróság a munkadíj eltérő összegben történő megállapítását indokolni köteles.

Az elsőfokú bíróság az IM rendelet 3. § (6) bekezdését felhívta, de lényegében nem alkalmazta, azaz 1 100 000 Ft-nál alacsonyabb összegű munkadíjat nem állapított meg, hanem annak a mérlegelési kötelezettségének tett eleget, amely a 11 205 000 Ft és 1 100 000 Ft között megállapítható ügyvédi munkadíj megállapításánál teljesített, és számot adott azokról a körülményekről, amelyeket figyelembe vett.

Az elsőfokú bíróság által megállapított ügyvédi munkadíj a pertárgyérték 0,5 %-át meghaladja, de 1 %-át nem éri el. Az elsőfokú bíróság az általa is értékelt körülmények (az egy tárgyaláson való elbírálás, az alperes által egy, hosszabb terjedelmű előkészítő irat benyújtásával kifejtett jogász tevékenység) alapján a mérlegelési elveket nem sértette meg, a pervesztes felperesek által megfizetendő ügyvédi munkadíj összegét törvényesen határozta meg.

A perköltség összegének meghatározásánál a pertárgy értékének és a kifejtett ügyvédi tevékenységnek jelentősége van. Annak azonban - a felperesi állásponttól eltérően - nincsen, hogy az igényérvényesítő fél milyen jövedelmi körülmények között él. A bíróságnak ezt a költségkedvezmény engedélyezése iránti kérelem elbírálásakor kell értékelnie. A peres félnek kell annak kockázatát vállalnia, hogy pervesztessége esetén az általa megjelölt pertárgyérték alapulvételével marasztalható az ellenérdekű fél perköltségében. Erre figyelemmel az ítéletábra ebben a tekintetben sem látott lehetőséget az elsőfokú bíróság ítéletének teljes vagy részbeni megváltoztatására.

Mindezek alapján az ítéletábra - a fenti indokbeli kiegészítéssel - az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdés I. fordulata alapján helybenhagyta.

A felperesek fellebbezése nem vezetett eredményre, a másodfokú eljárás 2 500 000 Ft összegű le nem rótt eljárási illetékét a felperesek költségmentessége folytán a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

A felperesek pervesztességükre figyelemmel - költségmentességük ellenére (Pp. 86. § (3) bekezdés) - kötelesek az alperes másodfokú perköltségének megtérítésére, amely az IM rendelet 3. § (1) bekezdés c) pontja és (5) bekezdése alapján 550 000 Ft-tól 5 602 500 Ft-ig terjedhetett. Az ítéletábra a kifejtett ügyvédi tevékenység figyelembe vételével azt 2 800

000 Ft-ban és általános forgalmi adó összegében (3 556 000 Ft) állapította meg (IM rendelet 4/A. § (1) bekezdése), és annak megfizetésére a felpereseket egyetemlegesen a Pp. 217. § (1) bekezdése szerinti általános teljesítési határidőn belül kötelezte.

Debrecen, 2015. október hó 27. napján

. Madarász Anna sk a tanács elnöke, Dr. Görög Attila sk előadó bíró, Dr. Riczu András sk bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó